

han udtalte, at det Laan, her gives Husmandsstanden, er en Gave. Jeg tror slet ikke, det ærede Medlem har Lov til at udtale, at der gives Husmandsstanden en Gave, naar der skal svares 5 1/6 pCt. deraf, og til at faamneligne dette Laan med andre Laan, f. Ex. til Fiskere, i deres Garn osv. Det forekommer mig, at det er en ganske mærkelig Sammenligning mellem Laan paa fast Eiendom og Laan paa løst Gods. Jeg har isvrigt kun bedet om Ordet, fordi det ærede Medlem ikke een, men to Gange betonebde, at han fastholdt, at Oprettelsen af denne Kreditforening var en Gave til Husmandsstanden. For mit Vedkommende protesterer jeg imod, at den kaldes saa. Naar der svares 5 1/6 pCt., er det ingen Gave.

J. Sager: Det forundrer mig, at man skal være uenig om Berettigelsen af at bruge Ordet Gave her. Det har selvfølgelig ikke været min Mening, at Staten har eftergivet Husmændene deres Laan. Jeg har sagt, at Garantien til Husmandskreditforeningen var en Gave, og saa meget maa det ærede Medlem kunne abstrahere, naar han vil kritisere mine Udtalelser. At der er Forskjel paa Laan i faste Eiendomme og i Løssøre, er en Selvfølge; thi naar det Hele skal opfattes som en human Foranstaltning, som Staten har Forpligtelse til at fremme netop paa den Maade, gjælder det, at jo større Erangen er, jo større maa ogsaa Statens Forpligtelse til at hjælpe være, og at, selv om Sikkerheden er mindre, bliver Statens Forpligtelse til at træde til af andre Grunde saa meget større. Det var netop det, der blev gjort gjældende overfor Huse; de ere ikke saa gode Panter som andre Eiendomme, og netop derfor burde Staten træde til for at skaffe disse Laan. Altsaa, i saa Henseende er der en fuldstændig Overensstemmelse i mine Betragtninger.

Larsen: Paa selve Sagen skal jeg ikke komme ind, allermindst paa dette Tidspunkt, og isvrigt antager jeg ogsaa, at Sagen er saa sikker i sig selv, at den kan gaa videre uden yderligere Støtte. Jeg vil blot tillade mig en Hensjilling til de ærede Forslagsstillere. Der blev brugt en Vending af den ærede Ordfører for Forslagsstillerne (Th. Nielsen), som gjorde et vist Indtryk paa mig. Den ærede Ordfører brugte Ordet „vi“ om Kreditforeningerne, eller vel nærmest om den ene af dem, og naar man saa ser paa de ærede Navne, som findes trykte paa Lovforslaget, kan man komme i nogen Tvivl om, hvorvidt det blot er som Lovgivere eller tillige som Funktionærer i de paagjældende Foreninger, at de bære denne Sag frem. De Herrer maa ikke misforstaa mig, jeg miskjender paa ingen Maade den smukke filantropiske Sver, som udvises og er udvist saavel af det ærede Medlem for Dvøns Amt 2den Valgkreds (N. Andersen) som af det ærede Med-

lem for Veile Amts 3die Valgkreds (Th. Nielsen). Paa ingen Maade. Jeg tror, at de virke rent filantropisk i denne Sag; men jeg antager dog, at de ærede Medlemmer kunne erkjende, at der ideo i Befolkningen kan opstaa nogen Misopfattelse i saa Henseende, en Misopfattelse, som der navnlig ikke burde gives Anledning til fra et Folkethings Side. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa dette Emne og udvilde videre, hvad der kunde tale for at undgaa en sliq Misopfattelse; men jeg skal blot sige, at da disse Foreninger, hvorum Taler er, jo gaa ud paa at hæve Husmændenes Selvstændighed og endogsaa deres økonomiske Selvfylrelse, vilde det ogsaa synes mig at være filantropisk, om vi samtidib hermed kunde naae en Ordning, der gjorde Husmænd til de Ledende i disse Foreninger. Jeg skal tillade mig at henstille dette til de ærede Forslagsstilleres Overveielse. Jeg tror, at der fra deres Side kunde gøres Udskilligt til at fremme denne Sag fuldt ud filantropisk.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Th. Nielsen): Har jeg brugt Ordet „vi“, har jeg brugt det om Forslagsstillerne; ialtsald har jeg ment at burde bruge det om Forslagsstillerne. Jeg er jo, som det ærede Medlem ved, ikke One-Forslagsstiller, og følgerig har jeg Ret til at bruge Ordet „vi“ og bør vel egentlig bruge det. Det ærede Medlem slog paa, at Forslagsstillerne stod i for nær Berøring med selve denne Sag. Jeg skal dog ikke unblade at bemærke til det ærede Medlem, at der er ikke en Eneste af Forslagsstillerne, der er Direktør i Foreningerne, og jeg vil tro, at de, der have haant med det at gjøre, have havt adskillig Meilighed derved, og det er dog vel neppe det ærede Medlems Mening, at Penge staa i Forbindelse dermed. For mit eget Vedkommende skal jeg ophjse det ærede Medlem om, at jeg ikke har havt en Dros Fortjeneste af denne Forening, men megen, megen Meilighed. Ganske vist er jeg Repræsentant for Ringkjøbing Amt, men jeg skal ogsaa ophjse det ærede Medlem om, at der er en fungerende Suppleant, som paatager sig Forretningerne, og erkjendende Noget af det, som det ærede Medlem sagde, har jeg engang bedt om at blive fri for at være Repræsentant og ialtsald bedt om, at det maatte føres til Protokols, at det er en Anden, der har Ansvar for saavel som den Smule Fortjeneste deraf. Jeg tror forøvrigt nok, at de Penge ere dyrt fortjente. Jeg tror derfor ikke, det ærede Medlem gjør Sagen nogen Tjeneste ved at tale om den paa den Maade, han har gjort. For Dernes Vedkommende er det jo bekendt, at de ikke have faaet den Løn, der er Tale om, eller man kan forresten ikke kalde det Løn, ikke engang Bederlag, thi det kan efter min Forstand endnu mindre kaldes Bederlag end det, vi faae her for vort Arbeide. (Afbrydelse). Ja,